

ההתרברבות הגדולה

כתב וצייר

הנס וילהלם

השעה הייתה ארבע אחר הצהריים. רובי האריה
נעשה עצבני. הוא מאוד רצה לספר לחברו על
הכל מה שראה ועשה או על מה שהתכוון לעשות
ולראות.

זה לא נעים לשתות תה ולאכול עוגיות לבד, בלי
שאפשר להתרברב בפני מישהו. אך פתאום הוא
שמע את מישה שזוחל בדשא.
"איחרת!" קרא רובי.

"אולי" ענה מישה הנחש "אבל אינני יודע מדוע אני צריך
תמיד לבוא אליך. אתה צריך לבוא אלי!"
"אל תצחיק אותי" אמר רובי "שכחת מי אני. אריה הוא
מלך החיות."
"אז מה זה כל כך חשוב?" רצה לדעת מישה "אנחנו,
הנחשים היינו כאן הרבה לפני שאתם, היונקים בכלל
נולדתם."

"זה סיפור ישן!" נזף בו רובי "מה שקובע זו העוצמה. ואף אחד אינו חזק יותר מאריה."
 "אולי" ענה מישה "אבל אתה שוכח כי הנחשים הרבה יותר חכמים מאריות."

"ככה?" אמר רובי "אבל אריה יכול לשאוג בקול רם יותר מכל חיה אחרת!" והוא נתן שאגת אימים.
אבל מישה עדיין לא התרשם. "אני יכול לשחות הרבה יותר מהר ממך!" הוא גלש לתוך הנהר ותוך שניות היה כבר בגדה השניה.

"אז מה?" אמר רובי "אבל אינך יכול לרקוד בפראות כמוני."

"ויכול גם להסתתר טוב יותר ממך" הוסיף.

"ואינך יכול" המשיך רובי
"לטפס על עץ ולהביט
מלמעלה על כל היער!"

"דבר גדול!" ענה מישה "אני
יכול להסתתר בחור קטן
באדמה. תנסה אתה
לעשות זאת!"

"אני הרבה יותר גבוה
ממך!" אמר רובי.

"ואני יותר ארוך
ממך!" ענה מישה.

"ונתערב שאינך יכול
לעצור את נשימתך
כמוני" אמר רובי.

"ונתערב שאינך יכול
לעמוד על ראשך כמוני"
התגאה מישה.

"ולי יש רעמה גדולה על ראשי"
התגאה רובי "ולך אין."

"ומי רוצה בכלל להראות כמו
מטאטא" ענה מישה "חוץ מזה
אני יכול להתגלגל לטבעת."

"לא נכון!"
"כן נכון!"
"אינך יכול!"
"אני יכול!"

"שטויות" נהם בסוף רובי "נחשים לא רצים מהר כמו אריות!"
"אתה צודק" קרא מישה "הם רצים מהר יותר."
עכשיו רובי התרגז ממש. "הבה נראה מי רץ יותר מהר.
נתחרה בריצה."
"אני מוכן!" קרא מישה.
"טוב" אמר רובי "אני אספור עד שלוש. מוכן? אחת.. שתיים..
שלוש.. רוץ!"

"אבל אני יכול לקפוץ גבוה יותר" קרא רובי.

"ואני רץ יותר מהר" ענה מישה.

והם רצו. דרך הערבה, מעל תעלות, סביב עצים
ובדשא הגבוה..

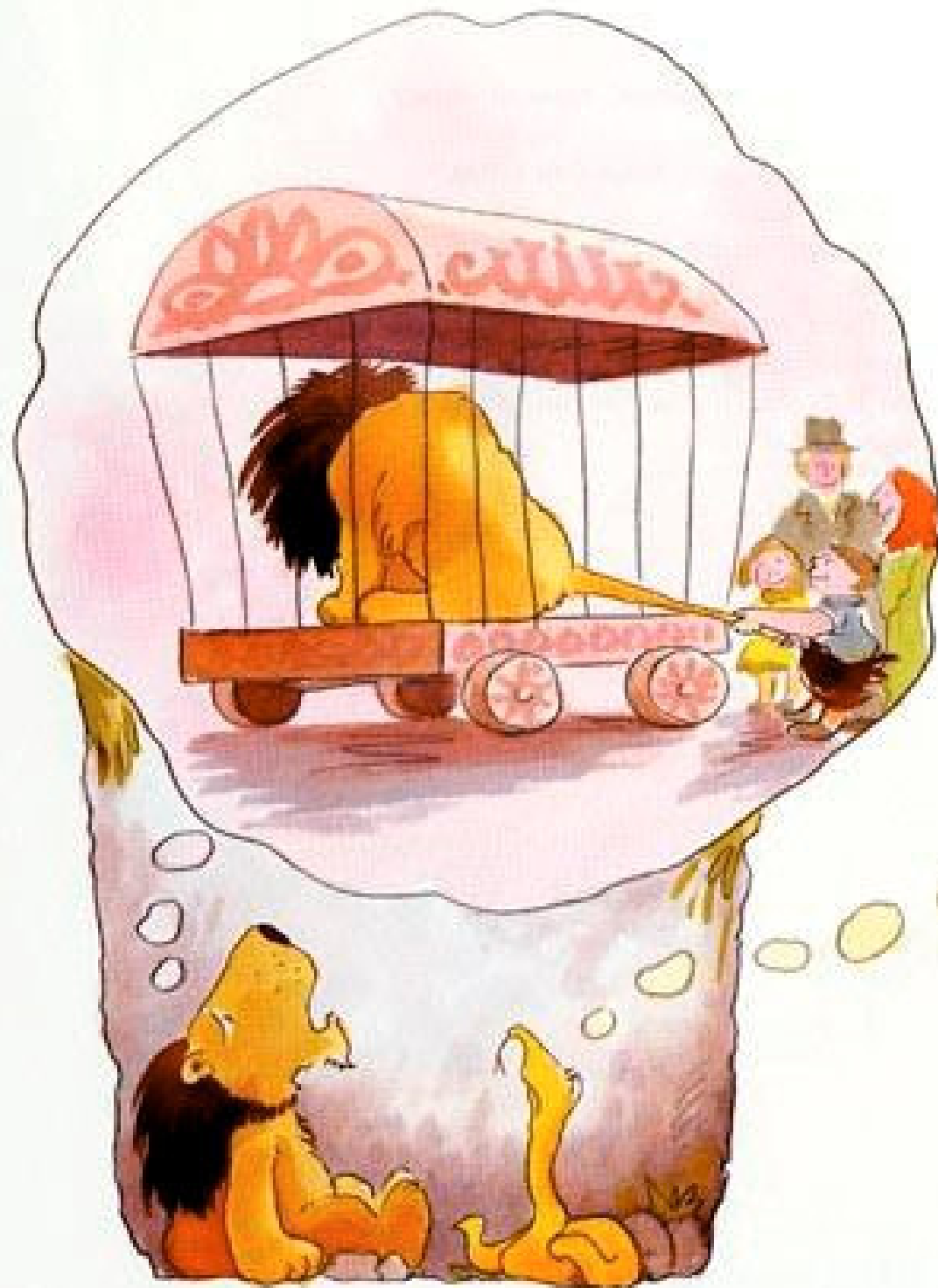

עד שפתאום האדמה התמוטטה תחתם. דרך
העלים וענפים הם נפלו לבור עמוק!
מטה, מטה הם נפלו עד שנחתו על התחתית
במכה חזקה.

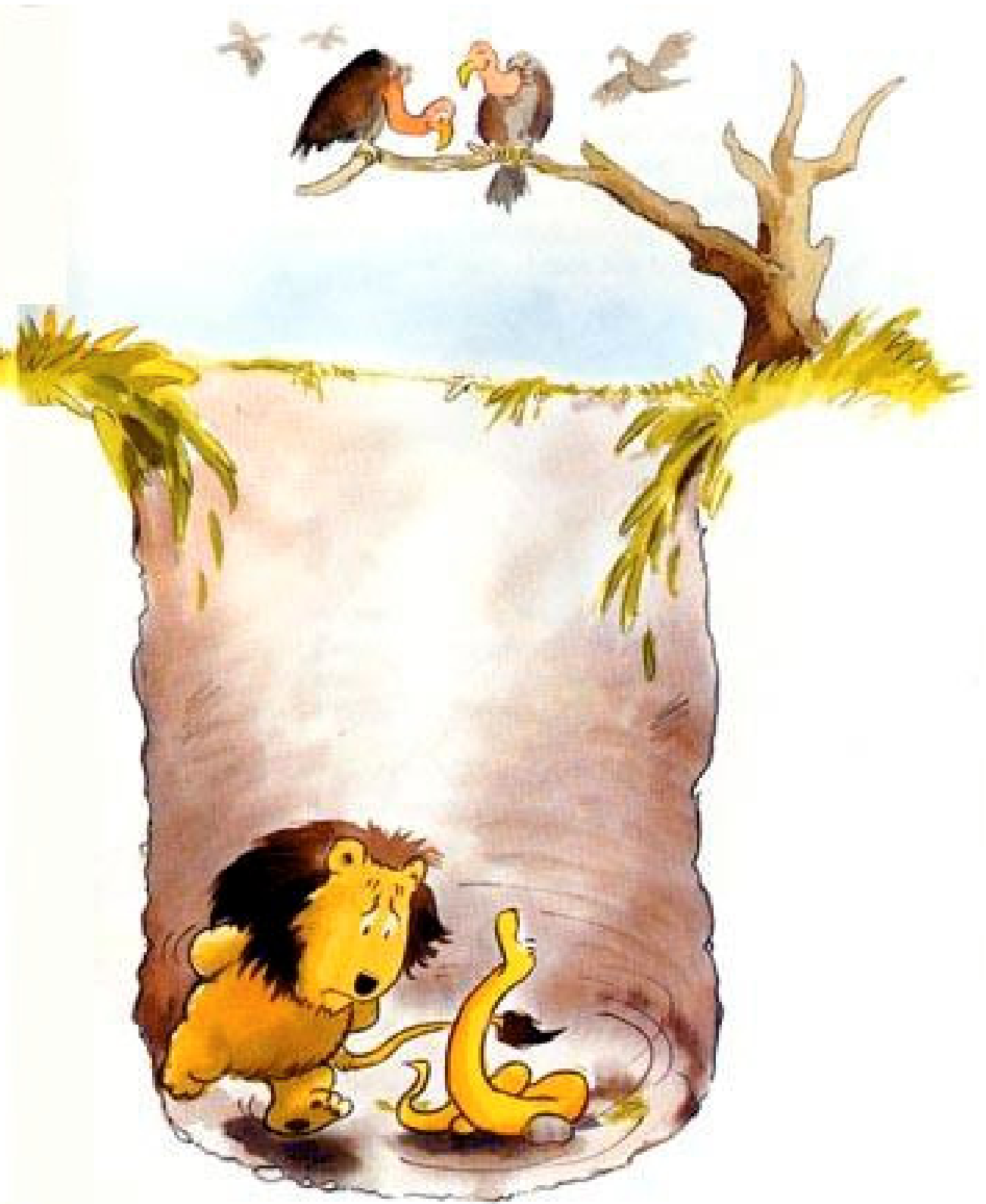
"אבוי לנו" התאנח רובי "מה זה?"
"אני חושב שנפלנו למלכודת" אמר מישה.
"מלכודת? אוי לא! צריך לצאת מכאן. מהר!"
"לא נוכל לצאת מכאן" אמר מישה בקול קודר "הדפנות
גבוהות מדי. ועד שלא נצמיח כנפיים, אנו לכודים!"

"אבל אני לא רוצה שיתפסו אותי ויכניסו לכלוב"
בכה רובי.
"גם אני לא" ענה מישה "אך אין מה לעשות."
"רגע. לא נכנע כל כך בקלות. חשוב קצת. הרי
אמרת שנחשים חכמים יותר מאריות."
"וזה נכון, אבל גם העובדה שאריות חזקים מנחשים
לא תעזור לנו."

רובי התחיל ללכת הלוך ושוב בתוך הבור. "מובן
שלא נוכל לצפות לעזרה מזברות או ג'ירפות. הן
בוודאי שמחות שאריה נתפס במלכודת."
"אולי תשב בשקט" התעצבן מישה "עוד מעט תדרוך
לי על זנב. אין כאן מספיק מקום להעיף חתול,
סליחה על הביטוי."
רובי הביט על הענף שמעל המלכודת. "להעיף
חתול?" אמר, ואז צחק "זהו זה! איזה רעיון נהדר!"

"אולי אין מקום להעיף חתול" אמר "אבל יש מספיק
מקום להעיף נחש. החזק!" והוא תפס את מישה בזנבו
וסיבב אותו פעם ופעמיים..
!

..וזרק אותו אל העץ. הנחש החכם מיד קשר את עצמו
בקשר לענף. עכשיו רובי יכול היה לטפס עליו כמו על
חבל.

שני הידידים שמחו מאוד כשהרגישו שוב חופשיים

"לא נעים להודות" אמר מישה "אבל אני שמח שאריות
חזקים כל כך".

"ואני שמח שהנחשים חכמים " ענה רובי "הרי היה זה
רעיון שלך שהציל אותנו."
"אך בלי הכוח שלך לא הייתי יכול להגיע לענף" הודה
מישה.

"אני חושב שאנחנו טובים כל אחד בתכונותיו" אמר
רובי "וטוב מאוד שזה כך!"

ומאז רובי ומישה לא התווכחו יותר כשנפגשו
לתה ועוגיות. כל ערב הם ישבו תחת עץ הבאובב
הזקן שעמד בדיוק באמצע הדרך בין הבתים
שלהם. והם תמיד הגיעו בזמן.